

19.02.16; 57b (בשער נזיר) → 58b (סיום הפרק)

1. כל ימי נדר נזרו תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימים אשר יזיר לה' קדש יהיה גדל פרוע שער ראשו: במדבר פרק ו פסוק ה
 2. ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: שמות פרק כג פסוק י - שמות פרק לד פסוק כו
 3. לא תאכלו כל גבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכר לנכרי כי עם קדוש אתה לה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: דברים פרק יד פסוק כא
 4. ואנשי קדש תהיו לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לקלב תשלכנו אתו: שמות פרק כב פסוק ל
 5. ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' לפני משכן ה' דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונקרת האיש ההוא מקרב עמו: ויקרא פרק יז פסוק ד
 6. וסמך ידו על ראש קרבנו ושהטו פתח אהל מועד וזרקו בגי אהרן הפהנים את הדם על המזבח סביב: ויקרא פרק ג פסוק ב
 7. וסמך את ידו על ראש קרבנו ושהט אתו לפני אהל מועד וזרקו בגי אהרן את דמו על המזבח סביב: ויקרא פרק ג פסוק ח
 8. וסמך את ידו על ראשו ושהט אתו לפני אהל מועד וזרקו בגי אהרן את דמו על המזבח סביב: ויקרא פרק ג פסוק יג
 9. פי ירחק מקדש המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשום שמו שם וזבחת מבקרד ומצאנד אשר נתן ה' לך כאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשך: דברים יב:א
 10. ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמהו שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו פי חרם הוא: דברים פרק ז פסוק כו
 11. פי יובל הוא קדש תהיה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה: ויקרא פרק כה פסוק יב

- I Rest of list of 'משנה ט' – משנה ט' (the first five items in the משנה were analyzed in the previous עשור)
  - a ר"ש (hair cut from the נזיר after his successful completion of the נזירות) – v. 1; קדוש (not קודש) – cannot be redeemed
  - b פטר חמור – could be *contra* ר"ש, who permits חמור from הנאה (if not redeemed) עריפת החמור and after
  - c as per ר"י who sees repetition in vv. 2-3 as teaching הנאה (as well as ובישול) איסור הנאה
  - i note: *contra* ר"ש (ב' יוחאי) who infers from vv. 3:4 that just as there is no איסור הנאה from טריפה, similarly with בב"ח
  - d - source חולין שנשחטו בעזרה
    - i Attempt #1: ר"מ - symmetry in division between מקדש and למקדש –
      - 1 Just as: we may not offer קרבנות outside (v. 5), so we may not offer חולין inside
        - (a) Limitation: there is no חיוב חטאת for חולין שנשחטו בעזרה as per exclusive phrasing in v. 5 – ונכרת...להקריב
        - (b) Rejection: parallel challenged by this limitation
      - 2 Rather: ר"ש – vv. 6-8 (3 instances of ושהט אותו) responding to v. 9, which allows חולין "at a distance"
        - (a) → but not בעזרה – even חיות ועופות מום, בעלי מום, חיות ועופות
        - (b) and: prohibition of אכילה extends to חולין שנשחטו בעזרה by implication of ואכלת in v. 9
        - (c) and: prohibition extends to חולין שנשחטו בעזרה from exclusive אותו in v. 5 which allows טריפה to be used
      - 3 note: ר"ש validates קידושין done with פטר חמור and בב"ח, פטר חמור
        - (a) challenge: we understand בב"ח and פטר חמור (as above) – but ר"ש confirms איסור הנאה of חולין שנשחטו בעזרה
        - (b) answer: in this case, it was found to be a טריפה; ר"ש maintains that שחיטה שאינה ראויה isn't שחיטה (no violation)
- II Conclusion of 'משנה ט' – if he sold any of these איסורי הנאה and gave her קידושין with the proceeds – מקודשת
  - a Source: by implication from v. 10 – only in re: ע"ז do the proceeds maintain status of חרם
    - i Question: why not infer from there?
    - ii Answer: ר"ש (v. 11) שמיטה and ע"ז which also extends to the proceeds (are subject to ביעור) are שני כתובים
      - 1 Challenge: how will authority who allows שני כתובים to be a model answer?
      - 2 Response: both have exclusive terms – חרם הוא; יובל היא;
- III ישראל – all valid, even if given by a ישראל (מטנות כהונה etc.) and אפר פרה/מי חטאת
  - a (the rights to decide who gets כהונה) isn't considered to have monetary value עולא
    - i Challenge: our משנה assigns it a monetary value (and validates קידושין done with it)
    - ii defense: our case is טבל that came to the ישראל as a ירושה from his Kohanic maternal grandfather
      - 1 and: we hold that מתנות שלא הורמו are considered to have been taken
      - 2 therefore: he already owns the תרומה and may sell it to a כהן (it has real value, not just הנאה)
    - iii consideration: perhaps הנאה is subject to dispute יהודה יוסי בר רבי'ר in re: amount of repayment if טבל stolen
      - 1 דבי: pay all
      - 2 דיבי: pay value of חולין within it (total minus value of מתנות)
        - (a) reconsider: perhaps all agree that טובת הנאה isn't a value, and the case here is as above (Kohanic grandfather)
          - (i) מתנות שלא הורמו are considered taken → he stole all (the owner owned all of it)
          - (ii) מתנות שלא הורמו aren't considered taken → the owner must separate it and give it → no value
        - (b) Reconsider: perhaps all agree that they are considered to be taken (and טובת הנאה אינה ממון)
        - (c) And: dispute is whether to accept שמואל's ruling that one kernel exempts the entire pile (מדאורייתא)
          - (i) דבי: accepts שמואל → the thief stole all of it
          - (ii) דיבי: rejects שמואל → the thief only stole the חולין value
        - (d) or: all reject שמואל and רבי applies קנס to owner for holding on to טבל
        - (e) or: all accept שמואל and רבי applies קנס to owner for holding on to טבל
  - b challenge to חטאת מי חטאת אפר פרה/מי חטאת משנה rules that taking money for these actions renders them invalid
    - i answer: may accept money for trouble of bringing them, not for מצוה (wording of each משנה supports distinction)